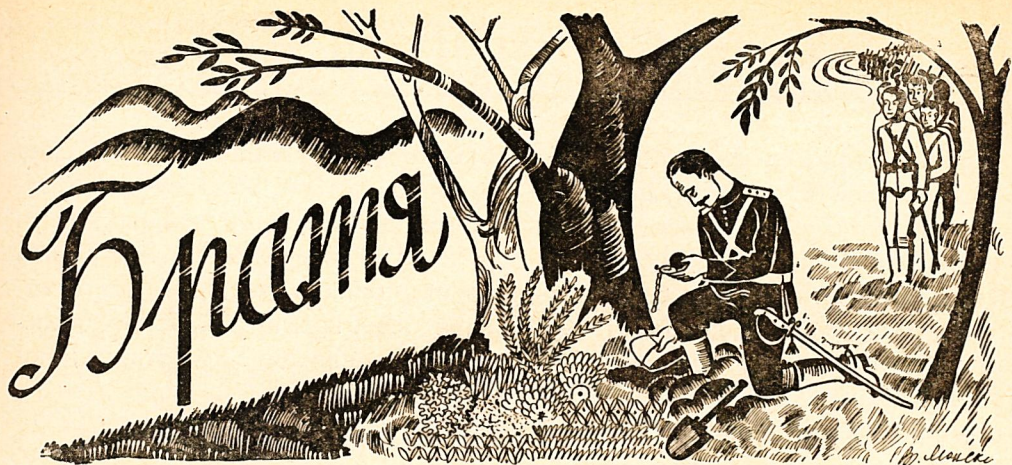

Съ развѣто знаме, колоната се движеше бързо напредъ. Настихащо „ура“ огласяше планината на свободна Македония. Лицата на окиченитѣ съ цвѣтя войници сияеха. Навсѣкжде тѣ бѣха посрѣщани и изпращани съ „ура“ и пѣсни.

Полковиятъ командиръ, на конь, яздѣше предъ колоната. Сега само той бѣше тжженъ и неразговорливъ. Когато се обръщаше назадъ къмъ войницитѣ, лицето му добиваше изразъ на човѣкъ, който изживява спомени за нѣщо скжпо, изгубено безвъзвратно. Той се вглеждаше внимателно въ всѣка гънка на планината, въ всѣка извивка на пжтя. Понѣкога пришпорваше коня си, избързваше до нѣкоя надвесена край пжтя скала, спираше предъ нея и дълго я оглеждаше. Тия мѣста, видимо, бѣха познати на полковника Нелчановъ.

Слънцето изви високо надъ бѣлоснѣжнитѣ върхове на планината. Изчезнаха отдавна малкитѣ кждрави облачета. Небето блесна съ своята

ненагледна синевина. Колоната спрѣ за почивка. Войницитѣ насѣдаха край пжтя, на сѣнка подъ канаритѣ. Полковникътъ повика единъ отъ старшитѣ офицери.

— Водете колоната! Ще ме настигнете на нѣколко километра напредъ.

— Слушамъ, господинъ полковникъ.

Той тръгна все тѣй мълчаливъ и тжженъ. Никой отъ тия що вървѣха следъ него не знаеше мжката му. Никой не знаеше, че тъкмо по тоя пжтъ, преди двадесетъ и четири години, той бѣше миналъ като офицерски кандидатъ, съ сжщо такава една колона млади войници и офицери, окичени съ цвѣтя, повечето отъ които останаха по бойното поле. Обръщайки се назадъ, сега полковникъ Нелчановъ каточели виждаше въ тая колона познати — близки свои другари отъ онова време. Планинитѣ, пжтьтъ съ надвесенитѣ надъ него скали и колоната, бѣха, сякашъ, все сжщитѣ. Ето тая китка